

Sygn. akt II Ka 267/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Edyta Belczowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu – **Janusza Woźnika**

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 roku

sprawy **M. M.**

oskarżonego z art. 178a§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 10.10.2012r. w sprawie sygn. akt II K 743/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego M. M. przekazuje Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania

Sygn. akt II Ka 267/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 2 października 2013r.

w sprawie sygn. akt II Ka 267/13.

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 10 października 2012r. w sprawie II K 743/12 :

I. **uznał** oskarżonego **M. M. za winnego** tego, że w dniu 05 lipca 2012 roku w B. woj. (...) kierował rowerem po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości tj. 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. przestępstwa z art. 178a § 2 kk i za to na podstawie art. 178a § 2 kk **skazał** go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec **M. M.** kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesił** ustalając okres próby na 3 lata,

III. na podstawie art. 71 § 1 kk **wymierzył M. M.** karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł,

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk **orzekł** wobec **M. M.** tytułem środka karnego zakaz prowadzenia rowerów na okres 4 lat,

V. **zasądził** od **M. M.** na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych opłatę w wysokości 230 zł oraz poniesione wydatki

w sprawie w kwocie 90 zł.

Osobistą apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony M. M. zaskarżając orzeczenie wydane przez Sąd Rejonowy w T. w całości na swoją korzyść.

W treści wniesionego środka zaskarżenia skarżący podniósł, że nie był on powiadomiony o posiedzeniu, które odbyło się przed Sądem Rejonowym w T.,

w dniu 10 października 2012r, w sprawie II K 743/12, gdzie w trybie art. 335 § 1 kpk zapadł wyrok skazujący go za przestępstwo z art. 178a § 2 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 3 lat, oraz wymierzono mu środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów przez okres 4 lat. Nadto oskarżony podkreślił że wymierzona mu obok kary pozbawienia wolności grzywna w wymiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, jak również zasądzone koszty sądowe w łącznej kwocie 320 zł są zbyt wysokie, ponieważ obecnie przebywając w zakładzie karnym nie jest on w stanie ich uiścić. Skarżący zaakcentował również, iż za wymierzeniem mu łagodniejszej kary przemawiają takie okoliczności jak choroba córki oraz rosnące zadłużenie z tytułu orzeczonych alimentów.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o złagodzenie orzeczonej wobec niego kary.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. M. zasługuje na uwzględnienie, w zakresie w jakim oskarżony wskazuje, że nie był on powiadomiony o terminie posiedzenia, na którym zapadł przedmiotowy wyrok wydany przez Sąd Rejonowy wT..

W tym miejscu należy zaakcentować, że niniejsze postępowanie miało charakter dochodzenia, a sprawa II K 743/12 była rozpatrywana w trybie uproszczonym. M. M. Sąd Rejonowy w T. w dniu 10 września 2012r. wysłał na podany przez niego adres B. ul. (...) zawiadomienie o terminie posiedzenia, odpis aktu oskarżenia wraz z wnioskiem prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Korespondencja ta nie została przez oskarżonego M. M. odebrana pomimo jej dwukrotnego awizowania w dniu

12 i 20 września 2012r. (k.23). Wobec tego faktu Sąd Rejonowy w T. na posiedzeniu w dniu 10 października 2012r. na podstawie art. 133 § 1 i 2 kpk uznał zawiadomienie o terminie posiedzenia oraz odpis aktu oskarżenia za doręczony prawidłowo oskarżonemu i sprawę prowadził pod nieobecność M. M. (k.24-24v). Tymczasem z analizy akt sprawy II K 743/12 wynika, że oskarżony od dnia 13 sierpnia 2012r. przebywa w Zakładzie Karnym w R., gdzie odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 4 lutego 2004r. w sprawie sygn. akt II K 686/03 (k.38-38v).

Wobec powyższych okoliczności w ocenie Sądu odwoławczego nie może zatem być mowy o skutecznym awizowaniu wezwania na termin posiedzenia, a tym samym

o prawidłowym zawiadomieniu oskarżonego o jego terminie i skutecznym doręczeniu. Przecież doręczenie przez tzw. awizo może zostać uznane za prawidłowe tylko wówczas, gdy wezwania nie można doręczyć w sposób wskazany w art. 132 kpk., a więc adresatowi osobiście lub w razie jego chwilowej nieobecności w mieszkaniu - dorosłemu domownikowi, ale w sytuacji, gdy przebywa on pod wskazanym adresem, a jedna z tych form doręczenia okazała się bezskuteczna. Natomiast, gdy adresat nie przebywa pod wskazanym adresem, to prawidłowość doręczenia oceniana być musi nie na płaszczyźnie art. 133 § 1 kpk, ale z punktu widzenia warunków wskazanych w art. 139 § 1 kpk.

W tym miejscu należy natomiast przypomnieć, że art. 139 § 1 kpk nie ma zastosowania do oskarżonego, który został pozbawiony wolności i nie powiadomił o tym sądu, gdyż pozbawienie wolności nie może być utożsamiane ze "zmianą miejsca zamieszkania lub pobytu", które są następstwem swobodnie podjętej decyzji strony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 1974 r. VI KZP 5/74, OSNKW 1974, z. 7-8, poz. 130).

O aktualności tego poglądu świadczą liczne wyroki Sądu Najwyższego dotyczące tej materii, jak choćby wyrok z dnia 11 października 2005 r., III KK 111/05, Lex nr 157226, w którym stwierdzono między innymi, że "przepis art. 139 § 1 kpk nie ma zastosowania do oskarżonego, który został pozbawiony wolności i nie powiadomił o tym sądu. Nadto uznanie pisma za prawidłowo doręczone nie zależy od stanu wiedzy organu wysyłającego pismo. Tak więc może dojść do naruszenia przepisów art. 133 § 1 kpk i 139 § 1 kpk także bez uchybienia ze strony sądu" (por. także wyrok z dnia 28 czerwca 2006 r., II KK 51/06, Prok. i Pr. 2006/12/8, wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r., III KK 317/05, OSNKW 2006/5/43).

W tych warunkach należało uznać, że przeprowadzenie przez Sąd Rejonowy w T. posiedzenia pod nieobecność oskarżonego M. M. w dniu 10 października 2012 r. i wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 kpk naruszyło w sposób rażący przepis art. 6 kpk - prawo do obrony. Dlatego też naruszenie obowiązku zapewnienia oskarżonemu możliwości osobistego uczestniczenia w posiedzeniu i obrony na nim swoich praw i interesów trzeba ocenić jako uchybienie o charakterze rażącym.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i wagę podniesionego przez skarżącego zarzutu apelacyjnego, wyrok Sądu Rejonowego w T. w sprawie II K 743/12 nie mógł się ostać i w konsekwencji Sąd odwoławczy zmuszony jest do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Uchylając zaskarżony wyrok i przekazując sprawę M. M. Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu procedował w oparciu o przepisy art. 437§1 i § 2 kpk.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd meriti powinien w sposób prawidłowy powiadomić M. M. o terminie posiedzenia, przesyłając mu zawiadomienie o terminie posiedzenia, odpis aktu oskarżenia wraz z wnioskiem prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy na adres zakładu karnego, w którym w/wymieniony przebywa, a następnie podjąć działania zgodnie z obowiązującą procedurą karną aby zagwarantować mu jedną z podstawowych zasad procesu karnego wynikającą z art. 6 kpk.

Odnoszenie się natomiast do pozostałych zarzutów apelacyjnych z racji uchylenia przedmiotowego wyroku byłoby przedwczesne - art.436 kpk.